

[Inger Stilling Pedersen]

Dette har naturligvis givet anledning til megen bitterhed og skuffelse hos de adoptionssøgende, der på dette tidspunkt pludselig kom ind under helt andre regler. For der var nemlig ikke tale om nogen overgangsordning – som man nu måske erkender der burde have været, men det hjælper jo ikke de mennesker, det er kommet til at gå ud over.

Som tidligere nævnt er retningslinjerne givet af en lille gruppe eksperter, hvad jeg også synes betænkningen er præget af. Adoption synes at skulle forbeholdes eliteadoptionforældre, mennesker, der svarer til det ideal, udvalget har fundet frem til, mennesker, som har de rigtige meninger og holdninger, det rigtige syn på f. eks. seksuallivet. For af de 20 emner, som ansøgere skal udspørges om, anser udvalget spørgsmål nr. 16 om seksuallivet for det vigtigste og væsentligste. Det skal nok give stof til eftertanke, hvis man tager sig tid til at læse f. eks. side 54 og 55 i betænkningen og så læser de konklusioner, man er kommet til. Selvfølgelig er der noget rigtigt i det, der står; det er lige så meget konklusionerne, jeg tænker på.

Denne understregning af netop dette punkt har så igen bevirket, at sagsbehandlernes ved forundersøgelsen ganske naturligt har interesseret sig for dette spørgsmål. Det kan naturligvis meget let give anledning til kritik. I betænkningen er dette problem da også berørt, og man taler om, at der må stilles store krav til sagsbehandlernes taktfølelse og menneskekundskab. Vi kunne nok få den næste time til at gå med at se på, hvordan det fungerer i praksis. Både for folk, der er blevet godkendt, og for folk, der ikke er blevet godkendt.

I de efterhånden mange journaler, jeg har fået lov til at læse, er det helt klart, at i disse tilfælde har sagsbehandlernes ikke kunnet leve op til disse krav. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren direkte, hvordan man sikrer, at de sagsbehandlere, der bruges i adoptionssager, har den rigtige uddannelse, den fornødne menneskekundskab.

Her mener jeg også, man ikke kommer uden om at se på alderen. Hvilke garantier har de adoptionssøgende for en saglig og upartisk vurdering? Mange ansøgere føler sig i en eksamenssituation, når de skal snakke om de 20 emner, som betænkningen har opstillet. De føler, at det gælder om at svare rigtigt, og hermed mener man altså: give det

svaret, udspørgeren ønsker. Derfor får man naturligvis et helt forkert indtryk frem af ansøgeren.

Jeg vil holde mig til de mange konkrete sager, som jeg har fået indblik i. Jeg har ikke tænkt mig at generalisere og sige, at sådan er normen, men på baggrund af den mængde sager, jeg får tilsendt, og de mange mennesker, jeg taler med, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at problemet er langt større, end mange tror. Jeg kan tilføje, at det viser sig også hos politikere, også her i folketinget, at når man får sagen ind på livet, f. eks. igennem sin egen familie, så får man pludselig et helt andet syn på spørgsmålet.

Der kunne også være grund til her at drage frem de mange sager, vi har haft om fjernelse af børn o. lign., hvor vi også her i folketinget, bl. a. fra centrum-demokraterne, har peget på de problemer, der følger med. Jeg er i hvert fald ganske klar over, at der er noget galt, og jeg håber, at også denne debat kan give anledning til, at vi får rørt ved dette problem.

Det er mit indtryk, at sagsbehandlernes har en tendens til at drage konklusioner ud fra eget livssyn, ud fra egne normer. Alene aldersforskellen mellem udspørger og ansøger kan give anledning til forskelligt syn, bl. a. selvfølgelig på børneopdragelse og seksualliv. Det, den yngre betegner som unormalt, kan godt være normalt for den lidt ældre, men det synes der i de konklusioner, jeg har læst, ikke at være taget hensyn til. Man vurderer ud fra egne normer og konkluderer altså, at der er noget galt med ansøgerne på disse områder.

Sagsbehandlernes vurdering af ansøgeren vil naturligvis påvirke sagen fremover, og derfor vil jeg understrege, at det er en meget alvorlig sag. Det kan betyde års forsinkelse af en godkendelse, når det f. eks., som jeg også har set i flere tilfælde, viser sig, at den første vurdering ikke er rigtig. F. eks. hvis psykiateren kommer ind i billedet, viser det sig, at disse konklusioner er helt hen i vejret, og så er man måske i mellemtiden gået hen og blevet for gammel, og dermed er løbet kørt. Jeg mener, vi må se på det.

Problemet opstår også, når sagsbehandlere og ansøgere ikke forstår hinanden, når man taler hver sit sprog. Så kan man f. eks. læse, at sagsbehandleren derefter vurderer det sådan, at ansøgerne ikke kan formulere sig,